

PROPRIETAR—DIRECTOR

AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TARNAVA MICĂ

INSERATE

conform regulamen. de aplicare a tarifului comercial, categoria V.

Unitatea

REDACTOR

DUMITRU NEDA

Foate înscrisă în Registrul de publicații al Trib. Târnava-Mică sub Nr. 2—1938.

ABONAMENTE

Pe un an . . . 200 Lei

Pe 6 luni . . . 100 Lei

Pentru străinătate 400 Lei

Foate bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Invățăceii

(ch.) E adevărat că fiecare din noi e o lume aparte. Fiecare e cu o anumită fire, anumite gânduri, anumite dorințe, un anumit fel de a fi, de a interpreta lumea și de a lucra.

E adevărat însă și aceea că la dezvoltarea personalității noastre extrem de complexe contribuie, pe lângă darurile firești cu care ne naștem, mii de lucruri și de persoane care populează mediul în care trăim. Suntem tributuri părinților, bisericii, școlii, prietenilor, stărilor sociale în care trăim etc...

Pentru întregirea operei acesteia de formațiune, parte mergem noi înșine în lume pentru a ne câștiga cele de lipsă, parte lucrăm la creșterea lumii, mai mult ori mai puțin direct asupra noastră, dându-ne cele trebuincioase — și nu odată cele vătămătoare — sufletului și trupului.

Aci ne interesează acum numai aceia care din oficiu sunt chemați să dea altora, din lor, necesarul formativ. Prima înmulțire a oamenilor dă acestora o îndrumare de metodă sigură și necesară pentru începerea oricărei acțiuni.

Era spre seară și Dascălul nu dădea niciun semn că ar ar avea de gând să-și încheie învățătura. Apostolii bănuind oboseala și foamea mulțimii îl rugară să sloboadă ploatile pentru a-și câștiga mâncare în satele din jur, fiind ei acolo în loc pustiu. Mântuitorul zice: dați-le voi de mâncare. Apostolii răspund: avem abia cinci pâini și doi pești și ce sunt acestea pentru atâta mulțime. Dar Dascălul încheie: aduceți-le la mine. Le-au adus, „le-a binecuvântat și frângând a dat ucenicilor, iară ucenicii gloatelor“. Au mâncat și s'au săturat toți, peste cinci mii de oameni, și au adunat și douăsprezece coșuri de rămășițe.

Toți cei ce sunt chemați să dea altora din comoara lor — părinții, preotul, dascălul — orice ar fi de dat, dar mai ales când trebuie să dea bunuri spirituale, pot constata foarte des că ei înșiși nu au mai mult decât ceace ar fi cinci pâini pentru „cinci mii de bărbați“.

Ce facem noi, educatorii, în cazuri de acestea? — Ori îi lăsăm pe toți să-și facă de cap, ori îi trimitem, ca Apostolii pe oameni, să-ți caute cele trebuincioase altunde, ori ne tânguim sceptic, tot ca apostolii, ce sunt acestea la atâta om, sau: cine poate face față atâtor exigente?

Uităm că dacă e virtute a ne recunoaște insuficiența în fața imensei munci cerute de formațiunea sufletelor, virtutea aceasta nu e creștinească și nu e ziditoare decât atunci când, știind că pe cele slabe ale lumii acestora le-a ales Domnul printru rușinarea celor

Preoții vremurilor noi

de P. Augustin Pop
Provincialul Basilianilor Români

Trăim vremuri de sfântă purificare prin foc și prin sânge. Țăranul român este la locul său în această luptă: departe de soție și copii, de căsuță și moșioara sa, el poartă cu neîntrecut eroism, pe câmpiile Ucrainei, războiul sfânt, războiul desrobitor de patrie și suflet, războiul țării și al crucii. — El își dă seama astăzi, mai mult decât oricând, că există valori cu mult mai mari, decât propriile sale interese vremelnice; el știe că apără, împotriva hoardelor organizate ale iadului, nu numai casa și averea sa, ci și credința, biserica, și tronul lui Hristos aci pe pământ.

Despre aceasta își dau seama, deși nu cu aceeași intensitate, și cei din spatele frontului. În profunzimile sufletului omenesc se întâmplă prefaceri mari. Egoismul, lăcomia hrăpăreață de câștiguri, iubirea de averi, setea de plăceri, se vestelesc, și în locul lor se înalță spiritul de jertfă sprijinit pe credința vie în o altă viață, care ne va răsplăti pentru toate luptele și suferințele noastre de acum.

Cei dintâi, cari trebuie să înțeleagă profundul tâlc al vremurilor de prefacere, pe cari le trăim, sunt preoții. Precum în primele veacuri ale creștinismului, tot așa și astăzi, ei trebuie să fie crainicii devotați ai lumii noi, care se apropie. Ei trebuie să fie primii, cari să înțeleagă, că prea s'a făcut un crez din bogăție, bucurie și plăcere lumească; prea a dispărut elementul supranatural din gândirea omului modern, și — chiar așifându-ne credința — prea am trăit în compromisuri și concesiuni rușinoase, chiar și noi, preoții, trădând nu arareori sfânta cauză a lui Hristos și falsificând spiritul lui, de dragul lumii.

Da, preoții trebuie să fie premergătorii, cu cuvântul și cu pilda vieții lor, ai omului nou, ai creștinului de mâine, care se formează din încheștarea sângeroasă de astăzi.

mari, ne aducem aminte de vorba mult repetată a Mântuitorului: mult puținul cât îl ai, adu-l la mine. El îl binecuvintează îl frânge și-l redă întăiu ție, ca asimilând toată savoarea lui, să-l împarți gloatei.

Vezi deci, tu care ești educator, pentru că ești tată ori mamă, ori preot, ori dascăl, ori... om care dai pecetea pildel tale celor ce te văd, vezi și oprește-te în fiecare dimineață câteva clipe în fața celui Preaînalt și oferă Lui puținul tău, pentru ca El să-l binecuvinteze, să ți-l redea, iar tu să dai, ca din izvor neseecat, și să-l sature pe mulți cu bunul tău divinizat.

Își dau oare seama toți preoții noștri de aceasta? Își dau seama că în jurul lor, ca în jurul unui centru de supranaturală rezistență, ca în jurul unui reprezentant a tot ce e mai înalt și mai sfânt pe lume, se dă lupta cea mare? Nu văd ei oare, cu ochii spiritului lor, miile de biserici pângărite sau sfărâmate, miile de preoți măcelăriți, și credința, pe care o predică ei, persecutată cu foc și sânge?...

Sunt oare toți preoții conștienți de înălțimea morală, la care trebuie să stea, în mijlocul acestor încheștări?

O întregă lume veche dispăre, făcând loc unei lumi noi, cu o mentalitate nouă. Tot așa, trebuie să dispară și tipul preotului prea mult iubitor de lume și prea puțin a lui Hristos, făcând loc preotului-apostol al lumii noi.

Așa, Fraților! Trebuie să dispară dintre noi tipul preotului, pentru care preoția e o carieră, în care toate sunt subordonate vremelnicele interese particulare sau familiare, pentru care biserica, credința, pastorație, sunt simple mijloace de existență și de câștig; trebuie să dispară preotul, care nu se roagă, nu servește decât arareori și când e obligat, sf. liturgie, nu se preocupă de chestiuni spirituale, nu-și bate capul cu gravele primejdii morale, în mijlocul cărora îi stau credincioșii, nici cu rolul său de mijlocitor între cer și pământ, de arhanghel luptător și mângăitor al sufletelor greu încercate de năvala și ispitirile iadului, ci își urmărește cu o nepăsare de-a dreptul uluitoare, într-o lume schimbată, vechiul său obicei de a fi robul averii și robul intereselor sale mărunte, de a trăi în mijlocul societății de astăzi o viață familiară modernă, cu decoltajuri și farduri, cu „jururi“ banale și fără rost, cu clicării și rivalități mărunte, dar cu atât mai păgubitoare, cu falsul nimb de om de lume, în vreme ce Hristos — în parohia lui — sângerează din mii de răni, și în vreme ce pe câmpurile de luptă credincioșii lui mor transfigurați de el: ul eroismului creștin.

Trebuie să dispară preotul cicălit și rău de limbă, în fața căruia nimic nu e intangibil, ci crede, că poate să supună pe toți și pe toate acerbei sale critici; preotul, care și-a făcut din propria sa persoană un idol, de care nimeni nu are voie să se atingă, și căruia toți trebuie să i-se închine; preotul, care în urmărirea planurilor sale de căpătuire sau înălțare, răstoarnă altare, calcă peste confrății săi, pe cari îi ponegrește, și peste interesele sufletești ale credincioșilor săi, stro-

pind cu noroiul sfidării sale disprețuitoare pe toți cei ce nu-l pot aproba!

Vremurile noi cer preoți noi! Pătrundă-se fiecare preot de calitatea și menirea lui de apostol al unui Hristos smerit, sărac, prigonit de-o lume întreagă și restignit, pentru sfânta învățătură ce o vestește, și pentru mântuirea atâtor suflete! Pătrundă-se mai ales astăzi, când sângele curge șiroaie, când milioane de familii sunt pe drumuri, când milioane de oameni mor cu setea după Dumnezeu în suflet, pradă unei mizerii morale neînchipuite!

Pătrundă-se preotesele de sublimul rol, pe care îl au pe lângă preoții Domnului, de a le servi de sprijin, ajutor și îndemn la o viață adânc creștină și rugătoare, la o viață de jertfă, dragoste și milostenie, la o viață cu totul străină de falsul poleiu mirenesc, care, sub masca culturii sociale, atrage familia în sfera vicioasă a unor netrebnice distracții și păgubitoare cancanuri locale. E timpul suprem, să ne întoarcem la Hristos. Nu putem întârzia, căci vremurile noi ne strâmtorează. Dumnezeu purifică lumea prin foc și sânge. Această purificare trebuie să se înceapă dela noi, preoții Domnului!

Inapoi, la Hristos cel smerit, cel blând, cel restignit!

Vremurile noi cer preoți noi, desbrăcați de sine și îmbrăcați întru Hristos.

Poporul român, care astăzi e însuși pe cruce, își așteaptă preoții cei noi. Iar cei ce nu vor ști să înțeleagă tâlcul vremilor, vor fi înlăturați prin puterea dinamică a creștinismului renăscut din suferințele de acum.

Jertfa care zidește. E jertfa sângelui. Suprema jertfă ce o poate aduce un muritor pe altarul unei idei. E jertfa pe care o aduc bravii neamului în lupta cu dușmanul din robia căruia scoatem gila străbună pângărită.

Intr'o cuvântare la radio, d. M. Antonescu, vice președ. Consiliului de miniștri și

președinte ad-interim, a preamărit, deunăzi, această jertfă sublimă, subliniind și răsplata ei din partea Țării înțelegătoare și recunoscătoare. — A grăit d. M. Antonescu așa:

[...] „Istoria lumii este scrisă cu sânge. Numai Neamurile care își reazemă puterea pe fiorul însângerat al luptei și dreptul vieții pe jertfă aprigă, — numai acelea pot rămâne în istorie.

Popoarele cari își trăesc viața în umbra sbuciumării altora, acelea care aleargă după bătăliile învecinate pentru ca să culeagă de fiecare val de sânge strein, un pământ de dar; Statele care își creiază drepturile numai pe ambiții de vorbe, sau le păstrează prin jocul interesat al târgului internațional, acelea pot să-și dea iluzia vieții, dar n'o trăesc, ele pot simula istoria, dar n'o pot face.

Pentru noi Români, lupta de veacuri, ne-a fost viața. — Și istoria Neamului cu sânge am scris-o.

Ne-am luptat cu Barbarii și Necredincioșii tuturor timpurilor. — Și neclintiți am rămas. Fiindcă „Credința“, „Legea“ și „Moșia“ ne-au fost treptenicul rugii și al tuturor bătăliilor.

N'am cotropit ci am răsbunat cotropirile. — Așa au luptat Voevozii și întemeetorii, așa ați luptat și voi, desrobitorii.

[...] Voi toți, și toți acei cari v'ați rupt trup din trupul vostru și, ca un plug care despică brazda, v'ați infipt brațele frânte în pământul cotropit, să nu vă cutremurați, să nu vă neliniștiți.

Statul Generalului Antonescu este Stat de mândrie, dar și de recunoștință. — Vouă Statul vă va dărui, ceea ce războiul v'a smuls.

Pământul cucerit dela trădători, pământul desrobit dela păgâni, pământul nestăpănit din teritoriile cucerite, al vostru va fi.

Nu pentruca să vă plătim jertfa. Fiindcă ea este fără preț; iar plata omoară jertfa, nu o înalță. — Dar, pentrucă brazdele înfrățite cu sângele vostru s'au legat prin dreptatea vieții de voi.

Dacă Națiunea este o luptă în veșnică mișcare și dovedire, acela care luptă și se sfârâmă pentru Țară, are drept la rodul plămădit în sânge.

Statul Regelui Mihai I, Statul Generalului Antonescu, este Țara de iubire, de dreptate și recunoștință pentru vitejii săi.

Toți cei care frânți, cu brațele smulse, cu trupurile rupte, nu mai puteți munci, să nu vă turburați nici pentru voi, nici pentru copiii voștri.

Grija este a noastră. — Grija Noastră și a copiilor voștri o are Țara. — Fiindcă ați dat Țării grija și trupul vostru.

Ne despărțim mândri și puternici, așa cum e un Neam întreg în acest ceas de biruință“...

Rase și politică

2.

Constatarea științei, că nici o rasă nu este îngrădită sau stânjenită de a se perfecționa punându-și în funcțiune aptitudinile înăscute și găsindu-și condiții de viață priincioase, înseamnă egalitatea raselor și sub raport biologic și sub cel psihic-spiritual, și au calea deschisă către libera concurență în circulațiunea popoarelor pentru a se afirma cât mai valoroase în concertul cultural al omenirii. Capacitatea aceasta dacă ar lipsi, s'ar produce o incremenire a popoarelor așa, că o rasă cu însușiri reduse nici chiar viețuind în optime condiții de dezvoltare și progres, nu s'ar putea avânta nicicând la o înălțare a valorii ei în marele ansamblu al popoarelor. În plus s'ar anihila și legea naturii — de altfel intangibilă, — care produce infinita variațiune a tuturor ființelor.

Teoria și tendința de a dispărea rasele în o măsură cât mai acută, este cea mai mare nenorocire, egală cu un *blăstăm original*, care ar incadra toată puterea satanismului aducând

FOIȚA „UNIRII“

Un cuvânt de rămas bun

— lângă sicriul lui Mihail Hodârnău —

Intristată Adunare,

Dela Brașov, unde mai bine de 19 ani a păstorit ca paroh și protopop, și unde credincioșii lui ar fi dorit să-l rețină și după moarte, și unde toată lumea de acolo, fără deosebire de neam și de lege, cu prilejul prohodului din biserică noastră de acolo, a ținut să-și arete durerea și regretele pentru pierderea lui — ne-au sosit la Blaj aseară osămintele pământeste ale aceluia care a fost Mihail Hodârnău.

Legea nu a îngăduit ca rămășițele lui pământeste să fie așezate în cripta bisericii a cărei temelie însuși a pus-o, și ale cărei ziduri și ale cărei turnuri el le-a văzut înălțându-se, din stăruința lui necurmată și din dragostea lui, din entuziasmul lui și din mândria lui de a vedea biserică noastră înălțată și admirată în străvechiul oraș al Brașovului.

Credincioșii lui ar fi dorit să-l aibă în mijlocul lor și după moartea lui, pentruca amintirea lui să le dea mereu curaj, să le dea mereu îndemn spre a continua mai departe opera începută de el, opera de pace și de dragoste între oameni, care face posibilă și marile realizări materiale.

Și atunci osămintele pământeste ale lui

Mihail Hodârnău au fost îndrumate spre Blaj. Așa fusese dorința lui, dorința de care și-a amintit familia, dorința de care și-au amintit aci câțiva Blăjeni, cărora cu ani înainte răposatul le cerea, să-i rezerve și lui loc în cimitirul micii Rome.

Dorința lui i-a fost împlinită!

S'a reîntors la Blaj părintele Hodârnău, s'a reîntors acolo unde a făcut 8 ani de liceu și 4 ani de teologie. La Blajul de unde a fost trimis ca preot să păstorească pe credincioșii din *Cârța*, apoi pe cei din *Pata*, pe cei din *Doștat*, și la urmă pe cei din *Brașov*.

S'a întors la Blaj Părintele Hodârnău, fiindcă de Blaj îl lega nu numai apropierea de satul părintesc *Feisa*, ci îl lega amintirea binefăcătorului său *Alexandru Grama*, amintirea lui *Moldovănuț* și a lui *Victor Smigelschi*, cari alătura de avocatul arhidiecezan de pe vremuri, *Iuliu Maniu*, îl ajutaseră să realizeze la *Pata Clujului*, în vremea asupririi ungurești, o mare operă românească pentru sătenii de acolo, făcându-i să ajungă stăpâni pe o moșie de câteva sute de jugăre. — De Blaj îl lega amintirea *Mitropolitului Vasile*, care l-a trimis dela *Doștat* la Brașov, unde în anul introducerii sale ca paroh și protopop a găsit doar câteva sute de credincioși, cari au sporit azi la un număr de tot atâtea mii! — La Blaj se dorea, poate, pentrucă Blajului îi slujise și sub *vădica* *Nicolescu*, care i-a răsplătit activitatea bisericăască, numindu-l alătura de răposatul *Cămpănu* dela *Târgu-Mureș*, canonic onorar, și ținându-l în slujba de paroh și protopop de

Brașov, până în ziua când acest lucru a mai fost omeneste cu puțință.

S'a dorit părintele Hodârnău la Blajul profesorilor și mai marilor săi bisericești, în fața cărora știa, că poate să stea drept și cu fruntea sus ori când, fiindcă datorită și-a făcut-o pretutindenea, unde a fost pus și unde a fost trimis. Datorința de om, de preot, de Român!

Numele Părintelui Hodârnău se pomeneste în luptele neamului nostru dinainte și după războiul mondial trecut, din Ardealul nostru. Numele Părintelui Hodârnău îl păstrează cu scumpătate credincioșii lui din *Pata Clujului*, ca și cei din *Doștatul* *Secașului* nostru.

Numele lui îl vor păstra credincioșii lui din Brașov, și veacuri de-a rândul vor vesti acest nume zidurile ce s'au ridicat întru mărirea lui Dumnezeu și spre mândria noastră a bisericii unite — s'au ridicat așa zicând din nimica — la Brașov: biserică și casa parohială din Str. Iorga, din fața parcului celui mare al Brașovului.

Numele lui și-l vor aminti cu regrete preoții și credincioșii din districtul protopopesc al Brașovului, cărora le-a fost întru aderență bun părinte și frate mai mare și mult alergător pentru nevoile și necazurile lor.

Vă închipuiți I. A., că pentru a putea realiza ceea ce a realizat Părintele Mihail Hodârnău, au fost de lipsă stăruință, zel și cărbunizuală, stăruință de zi și de noapte, zel necorobosit, abnegație personală, și mai presus de toate dragostea și îngăduința față de toată

asupra societății omenesti totul ce aparține
noțiunii răului.

Ce dumnezeesc este, când o știință si-
nistă este demascată și dovedită, că este
bastardă în fața științei pure. Chiar fiindcă
nu există neam privilegiat, înzestrat cu un
apanagiu exclusiv, chemat ca singur să stă-
pânească lumea în loc de libera concertare a
popoarelor, — ci există *egalitatea raselor*, a-
ceasta determină înfrățirea lor chiar până la
tot mai accentuata solidaritate de viitor a în-
tregei omeniri, pentru realizarea unui ideal
comun, care se impune. Așa se va realiza
noțiunea de *omenire* în sens concret cu co-
munitatea strânsă a intereselor ei, salvardarea
cărora cere muncă comună și armonică. Iar
adevărată concepție a omenirii nu prejudi-
ciază sentimentului național și patriotismului,
ci le coroborează.

Verdictul științei pure mai înseamnă și
o glorie a ei, că s'a pus în concordanță cu
doctrina creștină, care a declarat dela început
egalitatea indivizilor și a popoarelor, egal
chemate de a se înscrie în marea societate
creștină prin cuvintele Celui plin de înțelep-
ciune divină, care a demandat apostolilor săi:
Euntes, docete omnes gentes!

O altă notă de concordanță este preco-
nizarea științei pure, că omenirea tinde și
merge spre unitaritate. Ea verifică deci zicerea
lui Isus Hristos: Și va fi o turmă și un păstor.

Dar gobinismul cu toate odraslele lui
nefaste capătă o lovitură de grație dela ex-
periența ce ni-o înfățișează istoria, că dispa-
rarea siluită și meșteșugită a locuitorilor tră-
d în cadrele aceleiași colectivități, produce
deosebiră sentimentului lor de cohesiune,
când când distruge cu totul conștiința cetă-
tănească cu patriotismul ei adevărat.

Imi aduc aminte, că în ultimatul, prin
care România veche a declarat războiu Un-

găriei la anul 1916, — întru justificarea lui
s'a invocat și faptul, că noi, românii de sub
stăpânirea maghiară, am fost considerați și
tratați întotdeauna ca *inferioritate*. Un sfânt
adevăr acesta, care în virtutea puterniciei lui
a străpuns vremile de atunci și ne-a adus din
eternitate *România Mare*.

Dr. Iustin Pop

Rugăciune

*O, Maica mea, Sfântă Marie,
Din cerul cu stele și crini,
Spre Tine azi lumea se'ndreaptă,
Dureri și suspine s'alini.*

*Tu, care azi fost-ai vestită
De-Arhanghel să naști pe Isus,
Trimite, O Maică! în lumea 'nvrăjbită,
Lumină și pace de sus...*

*Ajută-ne-acuma, când răul încearcă
Din nou pacea lumii s'o curme,
Nu trece, Stăpână, a noastră dorință
Ci-ascultă-ne umila rugăciune!*

*Și fă ca în ziua când Inger Ți-a spus:
„Bucură-Te Fecioară Marie“
Din ceruri — minune — s'arate la toți
Că Tu dorești „Pace“ să fie!...*

Sia Pop

Copilul, mugurul vieții unui neam.

Copilul este bogăția cea mai mare a unui neam,
care-i aduce fericire și-i asigură viața veșnică;
el este mugurul vieții unui neam.

Datoria familiei este să îngrijească și

Părintele Hodârnău n'a avut dușmani, —
dușmani personali. Bunătatea și îngăduința lui
ii desarma pe toți. Bunătății sale nime nu-i
putea rezista!

Iată de ce moartea lui e așa de mult
regretată de toată lumea din Brașov, fără deo-
sebiră de neam și de lege.

Iată de ce Biserica noastră și conducă-
torii ei, cari au urmărit activitatea Părintelui
Mihai — eu o urmăresc ca referent al trac-
tului Brașov, din momentul când l-am intro-
dus acolo, cu 19 ani în urmă, ca paroh și
protopop — regretă această moarte. Iată de
ce durerea și regretul nostru sunt așa de a-
dânc simțite, în fața dispariției de pe arena
pământescă a Părintelui Hodârnău!

Astăzi, dragă Mihai tu ne părăsești; as-
săzi te desparți de frații tăi, te desparți de
iubita ta soție, de fiii tăi iubiți, de frați și de
sora cea după trup, de rudeniile și de pri-
etenii tăi! Acum te odihnești, și ai aflat ușu-
rare multă! Că te-ai mutat din stricăciune și
te-ai dus la viață! În clipa acestui ultim popas
pământesc, îți aduc să te rog să primești
încă odată din partea Bisericii noastre toată
mulțămirea și recunoștința ei, pentru că slugă
bună și credincioasă i-ai fost. Primește dela
ai tăi, și dela noi toți, făgăduința, că ne vom
ruga pentru sufletul tău. Ne vom ruga, ca
Domnul să-ți dea odihna de veci, întru lumina
Dreptilor lui.

Fie-ți fărâna ușoară!

Dr. Victor Macavelu

prepozit capitar

ocrotească acest mugur, ca să devină aceea
ce trebuie să devină: un izvor de viață veș-
nică. Opera aceasta de ocrotire trebuie să fie
sprijinită de stat, de biserică și de școală,
precum și de societate.

Mugurul ce se ivește primăvara pe mlă-
dițele și crengile arborilor și ale plantelor,
vestește reînvierea naturii, biruința vieții a-
supra morții și varsă în inimile oamenilor
bucurie și încredere în puterea nemărginită
a lui Dumnezeu.

Soarele cald, aierul curat al primăverii,
ploaia binecuvântată sunt crainicii bunătății
lui Dumnezeu, care vin pe pământ cu suflul
lor ceresc, ca să învieze natura, și să in-
suflețească făpturile de pe pământ.

Sub adierile senine ale soarelui, spălat
de picurii calzi ai ploii de primăvară și ră-
corit de roua dimineții, mugurul se desface
floare, ca să încante și să împodobească, sau
frunză, ca să apere și să incununeze cu co-
roană pomul crescut din pământul scump al
țării, din care își soarbe prin rădăcini izvorul
de viață statornică și trainică.

Mugurul naturii este o carte deschisă și
plină de învățătură pentru mugurul de om,
care este copilul.

Rodul dragostei curate omenesti, mugu-
rul de om apare pe lume sub sărutul dulce
al mamei și deschide neamului nesfârșite nă-
dejdi de viitor și nenumărate posibilități de
desvoltare, de desăvârșire.

Prin copil capătă familia și viața omului
un rost pe pământ. Copilul varsă în inima
părinților dragostea de viață, spiritul de jertfă,
indemnul la muncă neobosită. Copilul întă-
rește legătura sfântă dintre soți și însufe-
țește casa în unire și dragoste. În copil își au
părinții bătrânețele ocrotite și viitorul nea-
mului asigurat.

Copilul este mugurul vieții unui neam.
Pe copil se razămă nădejdea în statornicia
și trăinicia neamului românesc, care-și îmbo-
gățește izvorul de viață prin familie.

De aceea, părinți, ocrotiți copilul, ve-
ghiați-l, iubiți-l, ca să crească sănătos la
trup, bun și nobil la suflet. E datoria voastră
cea mai scumpă față de mugurul vieții nea-
mului românesc, al vieții lui veșnice. (Prof.
Emil Precup).

Munca

Munca este trebuitoare traiului omenesc
nu numai ca un mijloc de agoniseală, de
îmbogățire, dar și ca aducătoare de mulțu-
mire și înseninare sufletească.

Prin muncă oamenii civilizați se întrec,
emulează, ca să-și facă loc la isbânzi, la fo-
loase materiale, sau morale, la fericire, la
progres. Astăzi munca este pretutindeni și în
general prețuită, ca o indeletnicire-nobilă și
vrednică de laudă.

Nu tot așa era privită munca în vremu-
rile vechi, când era îndeplinită numai de
sclavi, de șerbi, de robi, de iobagi, care erau
desprețuiți, chinuți, batjocoriți de stăpânii lor
și considerați ca animale, dispunând de viața
lor după bunul plac. Munca manuală la câmp,
în industrie, în mine nu onora pe nobili. Ast-
fel de munci săvârșiau numai sclavii, care
erau mânați și purtați la lucru ca animalele
sub bătaia sbiciului, fără nici o considerare
și milă omenească. Nobilii se ocupau numai
de științe, de arte, de răsboaie, jocuri și
sporturi. Atunci munca manuală era conside-
rată ca suferință, ca blestem, ca greutate pe
capul unei părți dintre oameni.

Creștinismul a desființat sclăvia, oamenii

lumea cu care a avut de a face în viață. [Nu
zareori, recitind imnul pe care *sf. Pavel* îl
canta (ep. I Cor. c. 12), iubirii, am fost ispitiți
să aplicăm Părintelui Hodârnău cuvintele apos-
tolului:

*„Iubirea îndelung rabdă, cu bunătate
crează, iubirea nu pizmuește, iubirea nu se
măfă, nu se trufește, nu defaimă, nu caută
gloria sa, nu se mânia, nu gândește răul, nu
se bucură de nedreptate... Toate le suferă, toate
le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă;
iubirea nici odată nu încetează“.*

Îngăduința față de oameni isvorată dintr'un
suflet plin de bunătate și de înțelegere a fost
cândă realizărilor de pretutindeni, și mai ales
dela Brașov, ale Părintelui Hodârnău.

Suflet bun și delicat, care și-a găsit to-
tdeauna, întru toate la fel, pe dna protopo-
păasă Adolfină, din neamul Blășienilor — dintre
cari unul, fratele moșului Doamnei, a fost pa-
roh și protopop chiar al acestei „biserițe“
— casa părintelui Mihai a fost o casă cu a-
devărat prețioasă: deschisă. primitoare, se-
nă, în incinta căreia nu avea loc nici bâr-
fala, nici intriga, și unde glasul potolit al
părinților aducea destindere și recreare pen-
tru toți oaspeții ei.

În casa părintelui Hodârnău se intruneau
deosebit de rang și de vârstă, ori de
convingeri politice, fruntașii credincioșilor din
Brașov, acolo se intrunea Reuniunea Mariană
a femeilor, și acolo se puneau la cale lucruri
cari trebuiau făcute și aranjate în favo-
rul parohiei și al bisericii.

s'au apropiat prin iubirea de frate. Munca a devenit o datorie comună pentru toți, o virtute, o plăcere, care inobilează, te face bun, și te apropie de Dumnezeu. Munca creștinului îi dă dreptul să se bucure de bunurile pământului și cerești, este o scară de urcuș spre fapte frumoase, spre fericire.

Deși țaranul român a trăit multă vreme în amară robie și iobăgie, muncind pentru stăpâni înbuibați, răi și nedrepti, prin tradiție ne-a lăsat o concepție spirituală a muncii, ca un mijloc exclusiv de producție și câștig material, nici și nu o povară de care să se ferească cu dispreț și cu groază. El vede în muncă o mângâiere în năcaz, o mulțumire sufletească, o nevoie a vieții și a conștiinței, o înălțare ca spre rugăciune, sub bolta sfântă a cerului și cu alinare în razele mângâietoare ale „sfântului soare“.

Cine nu muncеște, nu e vrednic să trăiască, păcătuește împotriva lui Dumnezeu și trebuie să fie scos dintre oameni, ca unul fără de lege.

„Povestea unui om leneș“ de Ion Creangă exprimă minunat acest crez al țaranului despre muncă. Într'un sat oamenii se hotărâsc să ducă la spânzurătoare pe un om leneș, ca să curețe satul de un trândav, care era pildă rea de lenevie și altora și care singur și-a primit osânda ca binemerită și îndreptățită răsplată.

Țaranul consideră munca drept datorie îndepărtată cu drag și cu însuflețire, așteptând în schimb doar binecuvântarea lui Dumnezeu și cerând numai roada, pe care să o primească ca dar pentru oboseala brațelor neostoite din noapte în noapte și pentru dragostea ce o depune cuprins de tainele naturii fermecate, în care muncește vesel și cu pasiune.

În fața acestei concepții sănătoase ne cuprinde tristețea văzând tineretul nostru școlar rușinându-se de munca manuală. Mai de mult tinerii din liceu abia așteptau să vină vara, să îmbrace opincile și, ușori, să sboare ca șoimii împreună cu părinții lor la câmp, de unde nu se mai întorceau decât Sâmbătă seara pentru a se curăți și a se pregăti ca a doua zi să meargă la biserică. Săptămâna viitoare la fel, și tot timpul până se termina vacanța, când luau din nou drumul spre școală, pentru a începe o nouă muncă. Așa era pe vremea noastră la Năsăud, în timpul copilăriei mele.

Azi ți-se face rău văzând copiii dela țară hoinărind pe străzile satului în credința că e rușine pentru un domnișor a lua sapa, furca, coasa și grebla în mână și dând pildă rea țaranilor de felul cum pregătește școala pe viitorul intelectual asupra rostului și înțelegerii muncii în viața unui popor a unei națiuni.

Prin străjerie tineretul școlar a primit oarecare îndrumare spre o înfrățire a națiunii prin muncă, spre o apreciere egală a valorii muncii intelectuale și manuale, spre cultul muncii pentru binele obștesc, spre plăcerea de a muncii.

Decisia Onoratului Minister Nr. 140.840-1941 o întimpinăm cu bucurie și o considerăm ca o revenire la o tradiție sănătoasă și educativă în sânul școlii. Prin ea tineretul este pus la muncă de folos obștesc, cu scopul de a introduce tineretul în cultul muncii închinată neamului și patriei și de a spori producția națională în timpuri, când toți ne simțim datori a ne pune în serviciul neamului.

Suntem siguri că decizia Ministerului va

fi cu drag primită, mai ales de agricultori, și va ridica stima și respectul ce-l are azi întregă țara pentru stăpânitorii de azi ai destinelor patriei.

Prof. Emil Precup

Știri mărunte

Rugi ascultate. Neamul întreg s'a rugat fierbinte Dumineca trecută ca Dumnezeu să binecuvinteze armele române. Azi dimineață Radio-România aducea, dela Cartierul General Român-German, știrea că lupta cu dușmanul ce ne cotropise pământul s'a terminat cu biruința noastră. Ultimul petec de glie română basarabeană pângărit de bolșevici, a fost recucerit. Trupele noastre au trecut Nistrul în toată lungimea lui și luptă mai departe pentru cruce și civilizația creștină.

Miniștri bulgari la Sf. Părinte. Săptămâna aceasta, Marți, premierul bulgar, Filoff și ministrul afacerilor străine, Popoff, au fost primiți în audiență de Preaf. Părinte Pius XII. Introduși în biblioteca Sf. Părinte, au avut cu el o lungă și cordială întrevvedere. După aceea au făcut o vizită și Em. Sale Card. Maglione, secretarul de stat al Vaticanului, care, la rândul său, le-a reîntors vizita.

Gest nobil. Dl Iancu Nistor, notarul din Holod (Bihor) în al cărui ales suflet găsește loc și compătimirea pentru cei suferinzi și desmoșteniți de soarte, a colectat dela cărturari suma de 2300 Lei pe care a distribuit-b școlărilor săraci cari s'au distins la Școala primară din localitate. Acest gest nobil a crescut și mai mult popularitatea de care se bucură în localitate și în tot jurul pomenitul d. notar Nistor.

Locale. Dumineca viitoare, a opta după Rusali, va predica în capela Seminarului, pâr. Ioan Vultur, prof. de religie.

— Dumineca trecută, 40 de familii de refugiați, aflători în Blaj și jur, au făcut un pelerinaj la bisericuța din Cărbunari a PP. Asumpționști. Au slujit preoții N. Pop, Friciu și Bocoșiu. S'au făcut rugăciuni pentru întregirea hotarelor, și au avut loc apropieri de SS. Tuine.

Cu un dascăl valoros mai puțin. Miercuri în 16 Iulie c., a trecut la cele veșnice, în Vadul Făgărașului, cel care a fost cândva Octavian Popp, una din cele mai prețioase forțe ale învățământului nostru primar, mai ales în vremurile de oropsire străină, ceea ce îl ridică și mai mult în stima obștească. A muncit mult și temeinic pe tărâmul căruia își închinase viața: a înființat bibliotecă, a organizat societăți culturale, a zidit un splendid local de școală, a pus bazele „Asociației Învățătorilor din jud. Făgăraș“, a înființat și a condus cea mai mare cooperativă de dincoace: Vădeana, și și-a știut face vreme să mai și scrie. Șase din lucrările sale au fost premiate de consistorul blăjan. S'a distins și ca inspector școlar așa că, dintre patru persoane cari au primit gradăția de merit, unul a fost dânsul. — Facă-i domnul parte de odihnă cu cei aleși ai săi! Iar pe pâr. Nic. Popp, canonic mitropolitan — căruia și pe această cale îi transmitem condoleanțele noastre — să-l mângâie Cel de sus pentru pierderea bunului și distinșului său frate.

Prăsnuirea SS. Ciril și Metodiu la Praga. Sărbătorirea Sfinților Ciril și Metodiu a fost celebrată cu solemnitatea tradițională la biserică Sf. Ciril și Metodiu din cartierul Karlín din Praga, în ziua de 6 Iulie a. c. Festivitățile au fost organizate, ca în fiecare an, de către „Apostolatul Sf. Ciril și Metodiu“ din Praga, care se îngrijește ca ele să aibă proporții cât mai mari. La festivități au luat parte numeroși credincioși și preoți. Predica ocazională a fost ținută de vicarul domului Sf. Vit din Praga, P. Schmid.

Dè-ale catolicismului german. Din datele nouilor recensăminte ale episcopilor catolici germani rezultă că 37.550 de preoți asigură asistența spirituală a catolicilor din Marele Reich german, fiind ajutați în misiunea lor de peste 27.000 funcționari laici. Biserica Romană din Germania posedă 975 de mănăstiri. Un număr de 22.000 de călugărițe se ocupă de învățământul copiilor catolici și cu îngrijirea bolnavilor. Călugărițele catolice conduc 3990 școli, spitale și alte instituții de binefacere. În ținutul Dunării inferioare au fost redeschise 17 școli, dintre cele 29, care fuseseră închise provizoriu.

Tipografia Seminarului Blaj

A murit și Sora Leonia Martin. Celor care cunosc viața Sf. Teresa de Lisieux le este bine cunoscut numele Leoniei, una din surorile Sfinței, și care intrase și ea în mănăstire, dar nu la Carmelitane, ca celelalte surori, ci la Visitandine. Zilele acestea s'a stins și ea din viață la vârstă de 79 de ani și după 41 ani de traiu călugăresc. Cu puține zile înainte de moarte a primit o scrisoare dela Sf. Părinte, cu binecuvântarea Sa Apostolică. A trecut pragul veșniciei senină și veselă. — Ca atâția dintre sfinți.

† **Mihail Hodárnău**, canonic mitropolitan onorar, paroh-protopop pens., a trecut la cele veșnice Marți, în 15 Iulie c. în anul 74 al vieții și 46 al preoției sale cinșite. — Odihnească în pace!

Telefonul „Unirii“

A. Beiuș. Am primit abonamentul pe anul curent. Am trimis toți numerii începând dela 1 Ianuarie 1941.

T. Cugir. Suma de 200 Lei, trimisă în contul abonamentului, oficiul postal a predat-o Unirii Poporului, în Strada Regina Maria cum era indicat pe mandat. De aci greșala cu expediția. Bani i-am primit. Totul s'a îndreptat.

Oficiul parohial Șteiu. Confirmăm primirea sumei de 600 Lei, abonament pe 1939—1941.

S'a primit abonamentul pe anul curent: R. Mocrea, Gh. Șeulia, M. Turda.

Am primit câte 100 Lei, abonament pe anul c.: R. Pecica-Română, H. Beiuș, B. Brașov, V. Aiud.

B. Sarmiseghetuza. Chităm primirea sumei de 300 Lei. Achitat până la 31. XII. 1941.

Publicație

Pentru durata campaniei de prelucrare a sfeclii de zahăr din anul acesta (aproximativ lunile Octombrie și Noembrie), se vor angaja:

Cantaragii și copiiști, oameni de încredere, buni calculatori, cu scrisoare frumoasă precum și

Recepționatori de sfeclă și supraveghetori, buni cunoscători ai sfeclii de zahăr, disciplinați și energici.

Vor fi preferați absolvenții harnicii ai unei școli de agricultură, agricultori practici, pensionari militari și dela Căile Ferate, oameni robuști.

Oferta de cerere, cu descrierea ocupației de până acum, scrisă cu mâna proprie, este a se trimite până cel mai târziu la 10 August a. c.

„INDUMIN“ S. A. R.
Administrația fabricii Bod,
jud. Brașov

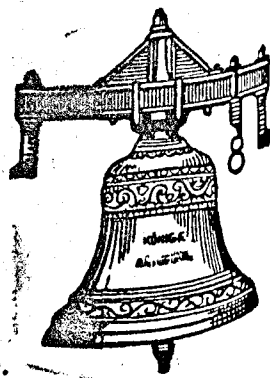
FRIDERIC HÖNIG

ARAD, STRADA BARIȚIU 10-21

Ceamal veche și mal mare turnătorie de clopote din România.

Fondată la anul 1840

La comandă fabrică clopote de orice mărime din cel mai curat bronz pentru clopote, pe lângă garanță mare și cu prefixarea precisă a tonurilor. Invenție proprie licențiată.

Reblizite și scane de fier pentru clopote. Motoare electrice pentru clopote. — Telefon 376